

סדר הלימוד ליום כ"א ניסן

(הילולת רבי שמואל שפירא זי"ע)

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ:

תורה פז

"תתן אמת ליעקב חסד לאברהם".

הענין הוא, כי אנו רואין בחוש תכף כשאדם רוצה לילך בדרך הישר, מתעוררין עליו דינים. והסברא הוא להפך. אך, כי יש שני מיני יראה, יראת הענש ויראת הרוממות. יראת הענש נקרא צדק, ויראת הרוממות נקרא אמונה. כי מחמת שהוא מאמין באמונה שלמה שהשם יתברך הוא רב ושלט עקרא ושרשא דכל עלמין, הוא ירא ממנו. וידוע הוא, כי אי אפשר לבוא לאמונה רק על ידי יראת הענש. כי מחמת שהוא ירא מהענש, מאמין שהשם יתברך הוא תקיף, ובעל היכולת ובעל הכחות כלם, ומזה בא לאמונה יותר גדולה. נמצא, תכף כשרוצה לילך בדרך הישר, צריך להיות לו יראה הנקרא צדק. ובצדק כתיב (תהלים ט): "והוא ישפט תבל בצדק", לפיכך מתעוררין עליו הדינים. אך כשבא אל האמת, הינו אל היראה הנקרא אמונה, אז כל הדינים נמתקין בשרשן.

וזהו תתן אמת ליעקב, הינו להיראה, כי יעקב הוא יראה, מלשון (משלי כ"ב): "עקב ענוה יראת ה'". אז בודאי חסד לאברהם, כי אברהם נקרא מי שבא לדבק את עצמו להשם יתברך, מלשון אבוא רם. וזה שכתוב (בוהר בלק דף קצ"ה): "והיה צדק

✦
✦
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'עב ✦ צאמר מוזהרנ"ת זצ"ל "צדק צאני מקוזה שידך צאחד מספרי רבנו יהיה תיקון לכ"ל" ✦
 ✦ "זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✦

אזור מַתְנֵי וְאַמוֹנָה אזור חֲלָצִי, הֵינּוּ צֶדֶק וְהֵינּוּ אַמוּנָה, אֲלֵא
 עַד לָא אֶתְחַבֵּר אִמָּת בְּהֵדָה אֲקָרִי צֶדֶק, כִּיּוֹן דְּאֶתְחַבֵּר אִמָּת
 בְּהֵדָה אֲקָרִי אַמוּנָה, וְכָל טִיבּוֹ וְכָל נְהוּרָא שְׂרִיא בָּהּ:

תּוֹרַה פּוּחַ

הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעָבִים הַמְכִּיז לְאָרֶץ מָטָר (תהלים קמ"ז):

הַנָּה יָדוּעַ, כִּי הַהֲשִׁפְעוֹת וְהַבְּרָכוֹת אֵי אֲפֹשֶׁר לָהֶם לְבֹא
 לְעוֹלָם אֲלֵא עַל יְדֵי הַצְּדִיק. כִּי הַצְּדִיק יֵשׁ לוֹ יְדִים בְּמַה
 לְקַבֵּל, דְּהֵינּוּ אַהֲבָה וְיִרְאָה, כִּי הֵם הַיְדִים לְקַבֵּל בָּהֶם כָּל
 הַהֲשִׁפְעוֹת וְכָל הַבְּרָכוֹת. וְצָרִיד הַצְּדִיק כָּזֶה לִגְנוֹ הָאֲהֲבָה
 וְהִירְאָה, כִּי שְׂלֵא יַקְטִירוֹ הַמְּקַטְרִים עָלָיו, וַיִּגְזְלוּ מִמֶּנּוּ
 הַהֲשִׁפְעוֹת. וְזֶהוּ הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם בְּעָבִים, הֵינּוּ אֵשׁ וּמַיִם. הֵינּוּ
 כְּשֶׁהַצְּדִיק יְכוּל לְכַסּוֹת שָׁמַיִם, הֵינּוּ אֵשׁ וּמַיִם, הֵינּוּ הָאֲהֲבָה
 וְהִירְאָה שְׂלוֹ. אַזֵּי, הַמְכִּיז לְאָרֶץ מָטָר, הֵינּוּ שְׂיִכוֹל לְהַמְשִׁיךְ כָּל
 הַבְּרָכוֹת, שְׂהֵם בְּחִינַת מָטָר:

אֵד כְּשֶׁהַצְּדִיק הוּא מְפָרֵס גְּדוֹל, אַזֵּי הַמְּקַטְרִים יוֹדְעִים
 וּמְשִׁיחִים עָלָיו הַיָּטֵב, וְאֵינָם מְנִיחִים לוֹ לְהוֹרִיד הַשְּׁפַע.
 וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹתֵן בְּלֵב צְדִיק אַחֵר לְתַחֲזִיק עָלָיו בְּמַחְלַקַת
 כִּי לְכַסּוֹתוֹ, וְשְׂיִכּוֹל לְהוֹרִיד הַשְּׁפַע. וְזֶהוּ 'מַחְלַקַת שְׂהוּא לְשֵׁם
 שָׁמַיִם' (אבות פ"ה) הֵינּוּ לְשֵׁם צְדִיק, שְׂהוּא מְכַנֶּה בְּשֵׁם שָׁמַיִם, מְחַמַּת
 שְׂיֵשׁ לוֹ אַהֲבָה וְיִרְאָה. הֵינּוּ לְשֵׁם שָׁמַיִם, הָאֲהֲבָה וְיִרְאָה. וְכִי
 לְהַכִּיז מָטָר, שְׂהוּא בְּחִינַת הַשְּׁפְעוֹת וּבְרָכוֹת:

תורה פט

וְתַחֲסֶרְהוּ מַעַט מֵאַלְקִים וְכָבוֹד וְהָדָר תִּעֲטֶרְהוּ (תהלים ח).
הנה ידוע, כי כל מה שחסר לאדם הן ברוחני הן בגשמי, החסרון הוא בהשכינה, שהוא בחינת אלקים. וזהו וְתַחֲסֶרְהוּ, בודאי מעט מאלקים, הינו החסרון בודאי מאלקים, הינו בהשכינה. אך כשידע זאת, שהחסרון הוא למעלה ולמטה, בודאי יהיה לו צער גדול ועצבות, ולא יוכל לעבד השם יתברך בשמחה. לכן צריך להשיב לעצמו, מה אני ומה חיי, כי המלך בעצמו מספר לי החסרון שלו, וכי יש כבוד גדול מזה. מתוך כך בא לשמחה גדולה, ונתחדשו המחין שלו. וזהו: **וְכָבוֹד וְהָדָר תִּעֲטֶרְהוּ**. הינו על ידי כבוד והדר שיש לו שהמלך בעצמו מספר לו החסרון תעטרנהו במחין חדשים:

תורה צ

אֲנֹכִי אֲשַׁמַּח בֵּה' יִתְּמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ (תהלים ק"ד)
הנה ידוע, כי כל החסרונות שבאים לאדם, הן באין מחמת השבירה, שנפלו ניצוצות ונחסרו מהשכינה כידוע. והתקון הוא על ידי שמשמח את עצמו באלקיו, אזי נשלמו כל החסרונות מהשבירה, ונתעלה כל הניצוצות. וזה **אֲנֹכִי אֲשַׁמַּח בֵּה'**, יתמו כל החטאים, הינו החסרונות. כמו שכתוב (מלכים א' א): **"וְהָיִיתִי אֲנִי וּבְנֵי שְׁלֹמֹה חַטָּאִים"**. מן הארץ, הינו ארץ העליונה, בחינת השכינה:

תורה צא

וְיִהְיֶה יָדָיו אֲמוּנָה עַד בֹּא הַשָּׁמֶשׁ (שמות י"ז):

(מקץ מ"א), וכתוב (תהלים קי"ט): "בְּלִבִּי צַפְנֹתִי וְכוּ'. וְכִשְׁבוּעַר הָאֵשׁ שָׁבַלְבּ, הָוָה אֹקִיד כָּל גּוֹפָא. וְעַל יְדֵי שְׁהַחֲמִשָּׁה כַּנְּפֵי רֵאָה נָעִים וְנָדִים, מְנַשְׁבִּי עַל לְבָא, וּמְשַׁכְּכִים הַחֲמִימוֹת שָׁבַלְבּ. לְכֹךְ נֶאֱמַר בְּיַעֲקֹב (בְּרֵאשִׁית רַבָּה וַיֵּשֶׁב פְּרָשָׁה פ"ד): 'בִּקְשׁ יַעֲקֹב, הֵינּוּ הֵרָאָה, לִישֵׁב בְּשִׁלּוֹה. קִפִּץ עָלָיו רְגָזוֹ שֶׁל יוֹסֵף, הֵינּוּ הַחֲמִימוֹת שָׁבַלְבּ. נִמְצָא שֶׁעַל יְדֵי מַה שְּׂאָדָם, שֶׁהוּא בְּחִינַת תּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בַּמִּדְבָּר י"ט): "זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם", נָע וְנָד אֶפְלוֹ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, יָכוֹל לְשַׁכֵּךְ אֶת הָאֵשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת דֵּינִים, וְיָכוֹל לְהַחִיזוֹת מֵתִים שִׁיְהִיו חַיִּים:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"ח:

תתן אמת ליעקב - פז

א תכף כְּשֶׁרוּצָה הָאָדָם לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ הַיָּשָׁר צָרִיךְ לְהִיזוֹת לוֹ יְרָאָה הֵינּוּ יְרָאָה הָעֲנָשׁ עַל כָּל פָּנִים, וְהִירָאָה הַזֹּאת נִקְרָאת צֶדֶק שֶׁהִיא בְּחִינַת דֵּינִים וּמִזֶּה בָּא שֶׁעַל־פִּי רַב בְּתַחֲלַת הַהֲתַקְרְבוֹת לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם מֵתְעוֹרְרִין עַל הָאָדָם דֵּינִים וַיִּסּוּרִים חֵם וְשָׁלוֹם. אַךְ אַחֲר־כֵּךְ כְּשֶׁבָּא אֶל הָאֱמֶת הֵינּוּ לְבְּחִינַת יְרָאָה הַרוֹמְמוֹת שֶׁנִּקְרָאת אֱמוּנָה אֲזַי כָּל הַדֵּינִים נִמְתָּקִים בְּשֶׁרֶשֶׁם וְנִמְשָׁכִין עָלָיו חֲסָדִים וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים:

המכסה שמים בעבים - פח

א מִדַּת הִירָאָה וְהַאֲהָבָה שֶׁל הַצַּדִּיק הֵם הַיְדִים שֶׁלוֹ לְקַבֵּל בָּהֶם כָּל הַשְּׁפָעוֹת וְכָל הַבְּרָכוֹת וְלְהַמְשִׁיכָם לְיִשְׂרָאֵל, וְהוּא מְכַסֶּה וּמְסַתֵּיר הַאֲהָבָה וְהִירָאָה שֶׁלוֹ כִּדֵּי שֶׁלֹּא יִקְטָרְגוּ הַמְּקַטְרְגִים עָלָיו וַיִּגְזְלוּ מִמֶּנּוּ הַשְּׁפָעוֹת:

ב אַךְ כְּשֶׁהַצַּדִּיק הוּא מְפָרָס גְּדוֹל הַמְּקַטְרְגִים יוֹדְעִים מִמֶּנּוּ וּמֵתְאַמְצִים מְאֹד לְבָלֵי לְהַנִּיחַ לוֹ לְהוֹרִיד הַשְּׁפָע לְיִשְׂרָאֵל, וְעַל כֵּן

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נוֹתֵן בְּלֵב צַדִּיק אַחַר לַעֲשׂוֹת מַחְלָקֶת עִמּוֹ כִּדְי לְבַסּוֹתוֹ וְיֻכַּל לְהוֹרִיד הַשִּׁפְעַ:

וּתְחַסְרֵהוּ - פֹּט

א כּשֶׁאָדָם יוֹדֵעַ שֶׁכָּל הַחֲסָרוֹנוֹת שֶׁלוֹ נוֹגְעִים גַּם לְהַשְׁכִּינָה. בּוֹדֵאי יוֹכֵל לְהִיזוֹת לוֹ יוֹתֵר צַעַר גָּדוֹל וְעֲצָבוֹת וְלֹא יוֹכֵל לַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּשִׂמְחָה עַל כֵּן צָרִיךְ לְהַשִּׁיב לַעֲצָמוֹ מָה אֲנִי שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּעֲצָמוֹ יִסְפֵּר לִי הַחֲפָרוֹן שֶׁלוֹ וְכִי יֵשׁ כְּבוֹד גָּדוֹל מִזֶּה וְעַל-יַדֵּי-זֶה יָבוֹא לְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה וְיִתְחַדְּשׁוּ הַמַּחֲיוֹן שֶׁלוֹ:

אֲנִכִּי אֲשַׁמַּח בַּהֲשֵׁם - צ

א עַל-יַדֵּי שֶׁמְשַׁמַּח עֲצָמוֹ בַּה' נִשְׁלָמִים כָּל הַחֲסָרוֹנוֹת בְּהַשְׁכִּינָה:

וַיְהִי יָדָיו אֲמוּנָה - צא

א צָרִיךְ שִׁיחֵיהָ הָאֲמוּנָה חֲזָקָה מְאֹד מְאֹד שֶׁתִּתְפַּשֵּׁט הָאֲמוּנָה בְּכָל הָאִיבָרִים. וְאִזּוֹ יוֹכֵל לְזַכּוֹת לָבוֹא אֶל הַשֶּׁכֶל עַל-יַדֵּי הָאֲמוּנָה. הֵינּוּ שֶׁהַדְּבָר שֶׁהָיָה צָרִיךְ מִתְחַלָּה לְהֶאֱמִין מִחֲמַת שְׁלֵא הֵבִין הַדְּבָר, זֹכָה אַחֲר־כֵּךְ לְהֵבִינוֹ בַּשֶּׁכֶל. אִךְ אַחֲר־כֵּךְ יֵשׁ לוֹ דְּבָרִים גְּבוּהִים יוֹתֵר שְׂאִינוֹ יָכוֹל לְהֵבִינָם בַּשֶּׁכֶל, צָרִיךְ לְהִתְחַזֵּק יוֹתֵר בְּאֲמוּנָה לְהֶאֱמִין בַּמָּה שְׂאִינוֹ מִבֵּין עֲדִין בַּשֶּׁכֶל עַד שִׁיזְכָּה לְהֵבִין גַּם אֵלּוֹ הַדְּבָרִים וְכֵן לְעוֹלָם:

ע"י מה שאדם נע ונד - צבא על-ידי מה שהאדם נע ונד אפלו בתוך ביתו יכול להתתיק הדינים ולהחיות מתים (עין פנים):

סִדְרָה תִּשְׁי פּוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

תקצ (קמז) פעם אחת היה קובל איש אחד לפניו זכרונו לברכה איך שקשה לו מאד להתפלל, כי המחשבות זרות מבלבלין אותו

מֵאֵד. יְהִיב לּוֹ רַבְּנּוֹ זְכוּרֹנוֹ לְבִרְכָה מְקַבְּלִין זֹאת לְכַפֶּרֶת עֲוֹן,
 (נְעֻמָּט מְעַן דָּאם אָהֵן פֶּאָר אַכְפָּרֶת עֲוֹן) וְחֵיֵךְ קִצָּת. וְקִצָּת הָיָה נִרְאָה
 בְּזִנְתּוֹ בְּזֹה, כִּי הֵלֵא בְּאַמַּת אֱלֹהֵי הַמַּחְשָׁבוֹת הֵם בְּעֲצָמָם עֲוֹנוֹת,
 וְעַל־כֵּן חֵיֵךְ קִצָּת. אֵךְ אַף־עַל־פִּי־כֵן בּוֹדֵאֵי כָּל דְּבָרָיו אַמַּת וְצָדֵק,
 כִּי עַל־כָּל־פָּנִים בְּזֹה שְׂאִין מְהֵרָהר אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ חַס וְשָׁלוֹם, וְיִוָּדַע
 שְׂבוֹדֵאֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ רוּצָה לְקָרְבוֹ וְלִקְבֹּל הַתְּפִלָּתוֹ רַק שְׂעוֹנוֹתָיו
 גָּרְמוּ לוֹ כָּל אֱלֹהֵי הַמַּחְשָׁבוֹת הַבָּאִין לְבַלְבְּלוֹ, וְיֵישׁ לוֹ צַעַר מְזֵה
 וּבִזְרָח מֵהֶם בְּכָל כַּחוֹ, יָכוֹל לְהִיּוֹת בּוֹדֵאֵי שְׂזֵה בְּעֲצָמוֹ נְחָשָׁב לוֹ
 לְכַפֶּרֶת עֲוֹן, עַד שְׂאֵם הָיָה זֹכֶה לְהַתְנַהֵג בְּזֹה בְּתַמִּימוֹת וּבְאַמַּת
 כְּרָאוּי (כִּי אֵי אֲפֹשֶׁר לְבָאָר זֹאת בְּכַתָּב) כְּבָר הָיוּ עֲוֹנוֹתָיו נִמְחָלִין
 עַל־יְדֵי־זֶה בְּעֲצָמוֹ, וְאֵז מִמִּילָא הָיוּ מְסַתְּלִקִין מִמֶּנּוּ כָּל הַמַּחְשָׁבוֹת
 זְרוֹת. וְכַעֲיִן שְׂאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, הָעוֹבֵר עַבְרָה
 וּמִתְבַּיֵּשׁ בָּהּ מוֹחֲלִין לוֹ וְכוּ' וְעַיִן בְּלִקוּטֵי תַנְיָנָא סִימָן מ"ו
 וּבְהַשְׁיחוֹת שְׂמָה שְׁנַלְחָמִין עִם הַמַּחְשָׁבוֹת זְרוֹת בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה
 לְהַכְנִיעַ אוֹתָם, אִז עַל־כָּל־פָּנִים לְבִרְחַ מֵהֶם, הוּא בְּחִינַת כִּי עָלֶיךָ
 הִרְגָנוּ כָּל הַיּוֹם, בְּחִינַת מְסִירַת נַפְשׁ וּבְחִינַת קָרְבָנוֹת וְכוּ'. וְכָבֵר
 מְבֹאָר הַרְבֵּה בְּדְבָרָיו זְכוּרֹנוֹ לְבִרְכָה מֵעַנְיָנִים אֱלֹהִים:

אִישׁ אֶחָד מֵאַנְשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ הָיָה בְּפֶטְעֵר בּוֹרְג. וְהָיָה כּוֹתֵב לוֹ זְכוּרֹנוֹ
 לְבִרְכָה מִשָּׁם מְכַתְּבִים הַרְבֵּה בְּאֲשֶׁר שֵׁישׁ לוֹ צַעַר גָּדוֹל מְזֵה
 שְׁנִזְרֵק לְשָׁם, כִּי כַּמָּה פְּעָמִים שָׁמְעוּ מִמֶּנּוּ זְכוּרֹנוֹ לְבִרְכָה שְׂשָׁם
 בְּמָקוֹם זֶה הַנ"ל קָשָׁה מְאֹד לְהַתְחַזֵּק בְּעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כִּי הוּא
 מְקוֹם מְסַכָּן מְאֹד. וּפְעַם אַחַת סִפֵּר רַבְּנּוֹ זְכוּרֹנוֹ לְבִרְכָה מְזֵה וְאָמַר
 בְּזֹה הַלְשׁוֹן (דָּאם וּוּאָם עַר הָאֵט מוֹרָא אֲוִן צִיטְעֵרֵט טָאמְעֵר חַס וְשָׁלוֹם וּוְעַט
 עַר זִיךְ נִיט דְּעֵר הַאֲלָטֵן. הָאֵט דָּאם דְּעֵר הַאֲלָט אִים). דְּבָר זֶה בְּעֲצָמוֹ שֶׁהוּא
 מְתִירָא וְחָרֵד כָּל־כָּךְ שְׂמָא מַחְמַת זְהַמַּת הַמָּקוֹם לֹא יוֹכֵל לְעַמֵּד

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'עח - אָמַר מִוֹהַרְנֵי תִצִּי"ל "לֹא אֲנִי מִקֻּוֹה שִׁדְדָה לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוֹן לְכַ"ל" -
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֲנֵחָ" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

בְּמִדְרָגָתוֹ, דָּבָר זֶה בְּעֶצְמוֹ מְעַמִּיד וּמְחַזֵּק אוֹתוֹ לְעִמּוּד עַל עִמּוּדוֹ,
וְלִבְלִי לְפַל מִמִּדְרָגָתוֹ:

תִּקְצֵא (קמח) אֶחָד שָׁאֵל אוֹתוֹ אִם לְהִיּוֹת מְלַמֵּד, הֵשִׁיב לוֹ לֹא (כִּי
אָמַר הוּא זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה שֶׁשְׁלֵשָׁה דְבָרִים אֵינָם חֲשׂוּבִים בְּעֵינָיו שׁוֹחֵט וּמְלַמֵּד
וְחֹסִיד בְּעִיר קְטַנָּה מְחַמֵּת שְׂבָנְקָל לוֹ לְהַפְּשִׁיל בְּגֵאוֹת חֵם וְשָׁלוֹם) טוֹב לָךְ יוֹתֵר
לְהִיּוֹת סוֹחֵר וּבַעַל מִשָּׂא וּמִתָּן, רַק בְּשָׁעָה שֶׁתִּלְךָ בְּשׁוֹק תִּמָּאֵם
וּתְבֹזֶה אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה בְּפִיָּךְ:

תִּקְצֵב (קמט) אֶחָד מִבְּנֵי הַנְּעוּרִים דָּבָר עִמּוֹ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה וְאָמַר,
אֲנִי רוֹצֵה לְהִיּוֹת אִישׁ כָּשֶׁר (אִיךָ וּוִיל זֵיין אֵיין עֶרְלִיכְעֶר יוּד). וְהֵשִׁיב לוֹ
רַבְּנֵנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה (וּוִילְסְטוֹ אָבְעֶר וּוְעֶלְזֵן) [רוֹצֵה אֶתְּהָ לְרָצוֹת].
וְהַמְשִׁכִּיל יָבִין כִּי דְבוּרִים אֵלּוּ הַמוֹעָטִים מְחַזְּקִים הַרְבֵּה מְאֹד
בְּיָדוּעַ וּמוֹבָן לְמַעַיִן בְּשִׁיחֻתָיו הַקְּדוּשִׁים וְהַנְּפִלָאִים מְאֹד. יְהִי רָצוֹן
שְׁנִזְכָּה לְקִיָּמָם אָמֵן:

סִדְרָה לְקוּטְיֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

כט בְּשִׁמְעֵינִים וּמִדְבָרִים מִחֲדוּשׁ שֶׁחֲדָשׁוּ צְדִיקֵי אֲמֵת, עַל יְדֵי זֶה
נֹפֵל יִרְאָה (שם).

ל עֵקֶר הַתְּכֵלִית הוּא רַק לְעַבְדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְלִילָךְ בְּדַרְכֵי לְשִׁמּוֹ
יִתְבָּרַךְ, כִּדֵי לְזִכּוֹת לְהַכִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁזֵהוּ רָצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. כִּי
מִי שֶׁעוֹבֵד בְּשִׁבִיל עוֹלָם הַבָּא, זֶה נִקְרָא מְלוֹי בְּטָן, שֶׁרוֹצֵה לְמִלְא
בְּטָנוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא, אֶף-עַל-פִּי שֶׁבְּאֲמֵת בּוֹדֵאי טוֹב יוֹתֵר וְיוֹתֵר
לְעַבְדֵי אֶת הַשֵּׁם בְּשִׁבִיל עוֹלָם הַבָּא מְלַרְדֵּף אַחַר עוֹלָם הַזֶּה, חֵם
וְשָׁלוֹם, וְגַם זֶה שֶׁעוֹבֵד הַשֵּׁם אֲפִלּוֹ בְּשִׁבִיל עוֹלָם הַבָּא, בּוֹדֵאי הוּא
חָכָם יוֹתֵר מִזֶּה שֶׁמְתִיגֵעַ כָּל יָמָיו בְּשִׁבִיל עוֹלָם הַזֶּה, כִּי זֶה בּוֹחֵר
לְעֶצְמוֹ עוֹלָם הַחַיִּים לָעֵד. אֶף-עַל-פִּי-כֵן עֵקֶר הַתְּכֵלִית בְּשִׁלְמוֹת
הוּא רַק לְעַבְדֵי אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ כִּדֵי לְזִכּוֹת לְהַכִּיר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׁזֵהוּ

רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ (שם לו').

לא כְּשֵׁאִין הָאָדָם מְקַדֵּשׁ עֲצָמוֹ, וְרוֹדֵף אַחַר תְּאַוּוֹת וּמוֹתְרוֹת לְאַסֵּף מָמוֹן, וּמְבַלֶּה יָמָיו לְהַשְׂאִיר יְרֵשָׁה לְבָנָיו זֶה הַמָּמוֹן שֶׁמִּשְׂאִיר לְבָנָיו הוּא כְּמוֹ מִי שֶׁמְלַכְלֵךְ עֲצָמוֹ בְּטַנוּף, וְלוֹקֵחַ טַנוּף וּמְכַסֶּה עַל הַטַּנוּף, כְּמִבְאֵר בְּפָנִים עֵינֵי שָׁם. וְאַפְלוּ מִי שֶׁרוֹצֵה לְהַשְׂאִיר זְכוּתוֹ לְבָנָיו, גַּם זֶה אֵינוֹ תְּכַלִּית הַשְּׂלֵמוֹת, וְהַצְדִּיקִים הַשְּׂלֵמִים אֵין בּוֹחֲרִים בְּזֶה כָּלֵל, רַק לְמִלְאֵת רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ (שם).

זו הַבְּחִירָה בְּיַד הָאָדָם לַעֲשׂוֹת כְּרְצוֹנוֹ. וְאַפְלוּ כָּל הַדְּבָרִים, הַכֹּל בְּיַד אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי לְהִתְנַהֵג הַכֹּל כְּרְצוֹנוֹ בְּבְחִירָתוֹ, כִּי בְּיַד יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בְּחִירָה בְּיָדָם עַל כָּל דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם; כִּי אֶצֶל אֲמוֹת הָעוֹלָם יֵשׁ דְּבָרִים שֶׁהֵם מְכַרְחִים בָּהֶם, אֲבָל אֶצֶל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי כָּל דְּבָר שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כְּגוֹן לְנַסֵּעַ לְאַיִזָּה מְקוֹם וְכִיּוֹצֵא, יֵשׁ בּוֹ עֲבוּדָה, עַל־כֵּן יִשְׁלֹוּ בְּחִירָה עַל הַכֹּל (שם נד).

ג. רוּחַ הָעוֹלָם הַזֶּה אֵין לְשַׁעַר, דְּהֵינּוּ מַה שֶׁהָאָדָם יָכוֹל לְהַרְוִיחַ בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאֵין צָרִיךְ עַל זֶה הוֹצָאוֹת מִשְׁלֹו (שְׁקוֹרִין: אוֹיִם לָאֵג), רַק מִמָּה שֶׁהַכֵּין לְפָנָיו הַבוֹרֵא יִתְבַּרֵךְ יָכוֹל לְהַרְחִיב יָדוֹ וּלְהַרְוִיחַ הַרְבֵּה מְאֹד עֵינֵי לֹא רָאָתָה וְכוּ' (שם נה).

ד. טוֹב מְאֹד לְהַשְׁלִיךְ עֲצָמוֹ עַל הַשָּׁם יִתְבַּרֵךְ וְלִסְמֹךְ עָלָיו. וְכִשְׁבָּא הַיּוֹם צָרִיכִין לְמַסֵּר כָּל הַתְּנוּעוֹת שְׁלֹו וְשֶׁל בָּנָיו וְשֶׁל הַתְּלוּוִיִּים בּוֹ עַל הַשָּׁם יִתְבַּרֵךְ, שִׁיְהִיָּה הַכֹּל כְּרְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ (שיחות-הר"ן סי' ב).

סֵדֶר סְפִירוֹת מִעֲשֵׂי־הַיּוֹמִי:

וְכִיּוֹן שָׂרְאוּ (אֲנָשֵׁי הַסְּפִינָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנִּזְ"ל) שֶׁנִּפְּלָה, נִעְשָׂה שָׁם רַעֲשׁ גָּדוֹל, כִּי אֵיךְ יוֹכְלוּ לְחַזֵּר לְבֵיתָם, כִּי הַמֶּלֶךְ יָמוּת מִחַמַּת צֶעַר וְאַמְרוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל הַסְּפִינָה שְׂרוּאִין (הֵינּוּ לְסְפִינָה זוֹ הַנִּזְ"ל שֶׁל הַבַּת

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'פ
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

קיסר) אולי יש שם איזה דקטור [רופא] שיוכל לתן להם עצה והתקרבו אל הספינה הנ"ל (הינו הספינה של הבת קיסר עם השרות הנ"ל) ואמרו להם (אנשי הספינה של המלך להשרות עם הבת קיסר הנ"ל) שלא יתיראו כלל, כי לא יעשו להם כלל שאילו אותם: אולי יש ביניכם דוקטור שיתן לנו עצה וספרו להם כל המעשה, ושכן המלך נפל לתוך הים, ואמרה הבת קיסר, שיוציאו אותו מן הים והלכו ומצאו אותו והוציאו אותו ולקחה הדפק בידה, ואמרה שנשרף מחו וקרעו המוח ומצאו שכדבריה בן הוא, ונבהלו מאד ובקשו ממנה שתלך עמם לביתם, ותהיה דוקטור אצל המלך, ותהיה חשובה וגדולה מאד, ולא רצתה ואמרה כי איננה דוקטור, רק שידעת סתם דברים הללו.

ולא רצו (אנשי הספינה של המלך) לחזור לביתם, והלכו שתי הספינות ביחד והוטב בעיני השרי מלוכה מאד, שהמלכה שלהם תשא את הדוקטור, מחמת גדל חכמתו שראו בו (כי השרי מלוכה של בן המלך הנ"ל, שנפל ומת, סברו שהבת קיסר עם השרות הנ"ל הם זכרים, כי היו מלכאים במלבושי זכרים כנ"ל על בן רצו שהמלכה שלהם, שהיא אשת בן המלך שמת, תשא את הדוקטור, שהיא באמת הבת קיסר, שהיו סבורים שהיא דוקטור, מחמת שידעה בחכמתה שנשרף המוח של בן המלך שנפל כנ"ל) ושיהיה הוא מלך שלהם, ואת המלך שלהם (הינו המלך תזקן הנ"ל) יתרגו, (כל זה היו רוצים מאד השרי מלוכה הנ"ל) אך שלא היה אפשר לדבר דבר כזה אל המלכה, שהיא דוקטור גם להמלכה הוטב גם כן מאד שתשא את הדוקטור, אך שהיתה מתיראה מן המדינה, פן לא יתרצו שיהיה הוא מלך, והסכימו לעשות משתאות כדי שעל המשתה בשעת חדוה יוכלו לדבר מזה והיו עושין משתה אצל כל אחד ביומו.

סדר שִׁלְחוּ עֲרֹף הַיָּמִינִי:

(ז) חצר שנפרצה במילואה או ביותר מי' לר"ה מקום מחיצה נידון כצידי רשות הרבים שהוא כרמלית (כמו) שהוא החצר ואם נפרץ בקרן זווית אפילו בפחות מי' אסור וכן בית שנפרץ בקרן זווית אפילו בפחות מי' ונפרץ גם הקירוי עד שנשאר באלכסון אסור אבל פירצה שאינה בקרן זווית אמרינן בה פי תקרה יורד וסותם אפילו ביותר מי' והוא שלא יהא פי תקרה משופע דליכא פה: הגה ויש אומרים דבעינן ג"כ ברוחב הקירוי ארבעה טפחים (תוס' והרא"ש פרק כיצד משתתפים וסמ"ג וטור) ואמרינן פי תקרה יורד וסותם אפילו בב' מחיצות אם יש כאן ב' מחיצות שלימות דבוקות זו בזו אבל זו כנגד זו לא (טור):

סימן שסב (א) כל מחיצה שלא נעשית לדור בתוכה אלא לצניעות או לשמור מה שיתנו בתוכה או לישב בה כדי לשמור השדות היא מחיצה לטלטל מה שבתוכה אבל אינה מחיצה לעשות מה שבתוכה מוקף לדירה אם הוא יותר מבית סאתים הילכך אילן שענפיו יורדין למטה אם אינם גבוהים שלשה מן הארץ ועיקרן במקום שמחוברים לאילן הוא גבוה עשרה חשיב מחיצה ומותר לטלטל בכולו והוא שימלא האויר שבין הענפים בעצים או בקש ויקשור הענפים שלא ינידם הרוח שכל מחיצה שאינה יכולה לעמוד ברוח מצויה אינה מחיצה ודוקא עד בית סאתים אבל יותר מבית סאתים לא אפילו נטעו לכך כיון שאינו עשוי לדור בתוכו אלא להסתופף בצלו לשמור השדות: (ז) תל שגבוה חמשה והשלימו לעשרה שעשה עליו מחיצה גבוה חמשה חשיבה מחיצה לטלטל ולכל דבר: (ג) מחיצה העומדת מאליה דהיינו שלא נעשית לשם מחיצה כשירה מחיצה

שנעשית בשבת כשרה והני מילי שנעשית בשבת בשוגג אבל במזיד הויא מחיצה להחמיר לחייב הזורק מר"ה לתוכה אבל לא להתיר לטלטל בתוכה והני מילי שלא היה שם מחיצה תחלה אבל היתה שם והסירה וחזרה ונעשית אפילו במזיד חזרה להתירה הראשון כגון שנים או שלשה שהקיפו במחצלאות סביבותיהם ברשות הרבים והבדילו גם ביניהם במחצלאות ועירבו יחד מותרים לטלטל מזה לזה נגללו המחצלאות נאסרו חזרו ונתפרשו אפילו במזיד חזרו להתירן הראשון: (ד) ספינה מותר לטלטל בכולה אפילו היא יותר מבית סאתים דחשיבה מוקפת לדירה (ועיין לעיל סימן שס"ו וסוף סימן שפ"ב) כפאה לדור תחתיה הוי רה"י אף עליה כפאה לזופתה אין מטלטלין בה אלא בד' אמות אם היא יותר מסאתים: (ה) בכל עושים מחיצה בכלים ובאוכפות בין של ערב לבד כגון של חבלים או של שתי לבד כגון קנים נעוצים בארץ ומותרים עד סאתים אפילו ליחיד בישוב ובלבד שלא יהא בין חבל לחבירו ובין קנה לחבירו ג"ט ואפילו בבעלי חיים ובלבד שיהו כפותים ואפילו באנשים שעומדים זה אצל זה בפחות מג' ואפילו כשהם מהלכים חשובים מחיצה וביניהם רה"י והוא שלא ידעו שהועמדו לשם מחיצה ואפילו אחד מהם יודע אסור ואפילו אם לא הודיעם שעושה מחיצות עתה אם קרוב הדבר שידעו כגון שעשה מהם מחיצה פעם אחת לא יעשה מהם מחיצה עוד: (ו) אם באו מתחילה שלא לדעת אע"פ שאחר כך הרגישו אין לחוש: (ז) יש מי שאומר שלא יעמיד אותם אדם שהוא רוצה להשתמש במחיצה זו אלא יעמיד אותם אחר שלא לדעתו: הגה ואין לעשות מחיצה של בני אדם רק בשעת הצורך ובשעת הדחק ואם שכח דבר אחד ברשות הרבים יותר עדיף להוליך שם תינוקות

שיביאו הדבר בלא מחיצה מלעשות מחיצה של בני אדם ושיביאנו גדול
(ב"י בשם שבולי הלקט וסמ"ג וס"ה):

סדר לקווי תפלות הימני:

תתריא: מלא רחמים, זכני לקדשת יום הכפורים האים והנורא
והנשגב מאד, כי הוא יום זה גדול וקדוש ונורא ואים ואדיר, יום
אחד בשנה, אשר בחרת בו לעמך, לסלח עוונותיהם ולכפר
פשעיהם ביום הנורא הזה, רחם עלינו וזכנו לקבל יום הגדול
והנורא הזה פראוי ולשוב בתשובה שלמה באמת, באפן שתסלח
ותמחל ותכפר לנו על כל חטאתינו ועוונותינו ופשעינו העצומים
והרבים והכבדים יותר מחל הים ותעזרנו בזכות עצם קדשת
היום הקדוש הזה, ובזכות התענית הקדוש של יום הנורא הזה,
יום צום הכפורים, שנזכה על ידי זה להכניע אצלנו כל הרצונות
אלוה תתברך להכניע ולשבר ולבטל כל מיני רצונות שלנו כנגד
רצונך, עד שלא יהיה לנו שום רצון ולא שום תאוה כנגד רצונך
כלל, באפן שנזכה להיות כרצונך תמיד, ולבלי לסור מרצונך ימין
ושמאל ועל ידי זה נזכה שאתה ברחמך תבטל רצון אחרים מפני
רצוננו, ויתבטל מאתנו כל מיני מחלקת שבעולם, הן מחלקת
מבני העולם, הן מחלקת שבעצמי אשר עתה "אין שלום בעצמי
מפני חטאתי" וכך מה שאני רוצה לעשות איזה דבר שבקדשה
יש לי מניעות רבות ועצומות בלי שעור ועקר הוא מניעות המח
והלב, והכל אזכה לבטל על ידי התענית הקדוש של יום הכפורים
הכלול מכל הימים של כל השנה, כמו שכתוב: "גלמי ראו עיניך
ועל ספרך כלם יכתבו, ימים יצרו ולו אחד בהם", ודרשו רבותינו
זכרוננו לברכה: 'זה יום הכפורים' רחם עלינו וזכנו לשוב בתשובה
שלמה באמת בכל השנה, ובפרט ביום הכפורים הקדוש, ועזרנו

לְהַתְעַנּוֹת הַתְעַנִּית שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים בְּקִדְשָׁה נוֹרָאָה וְעֲצוּמָה,
וּבְשִׂמְחָה וְחִדּוּה רַבָּה בְּאַמֶּת, בְּאַפֵּן שְׂאֵזְכָּה עַל יְדֵי זֶה לְקַדֵּשׁ עֲצָמֵי
מֵעַתָּה וְלִידַע אֵיךְ לְהַתְנַהֵג בְּעֵינֵי הַתְעַנּוּת בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה,
וְלִהְיוֹת כְּרִצּוֹנֵךְ הַטּוֹב בְּאַמֶּת לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ וְלֹא אֶכְלֵם וְלֹא
אֶכְשָׁל לְעוֹלָם וָעֶד:

תִּתְרִיב: מָלֵא רַחֲמִים אֶתָּה יוֹדֵעַ כִּמָּה יָמִים מֵתִים וּפְגָרִים מִמָּשׁ
הַמְּנַחִים בְּמָקוֹם שְׂמֻנָּחִים, עַל יְדֵי רַבּוּי וְעֵצֶם פְּשָׁעֵי הַתְעַנּוּמִים
וְהַרְבִּים מְאֹד מְאֹד שְׁעַשִּׂיתִי מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה אֶתָּה יוֹדֵעַ אֵיךְ
הוֹצֵאתִי הַחַיּוֹת מֵיָמִים הַרְבִּה בְּאֲכֻזָּרוֹת גְּדוֹל מְאֹד, וְלֹא דֵי שֶׁלֹּא
הוֹסַפְתִּי עַל הַיָּמִים חַיּוֹת מְלֻמְעָלָה עַל יְדֵי תוֹרָה וְעֲבוּדָה, אֲף גַם
הוֹצֵאתִי מֵהֶם עֵצֶם חַיּוֹתָם לְגַמְרֵי עַל יְדֵי רַבּוּי עוֹזְנוֹתֵי שְׁעַשִּׂיתִי
בָּהֶם אֲשֶׁר תִּקְוֶן כָּל אֱלֹהֵי הַיָּמִים הַמֵּתִים הוּא עַל יְדֵי תְעַנּוּת
הַרְבִּה, כִּי אֲשֶׁר גְּלִיתָ לָנוּ עַל יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים, רַחֵם עָלַי וְעֲזֹרְנִי
וְהוֹשִׁיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַתְעַנּוּמִים וּבְחַסְדֶּיךָ הַנוֹרָאִים וְהַנְּפִלְאִים,
שְׂאֵזְכָּה בְּכַח הַתְעַנּוּת הַקְּדוֹשׁ שֶׁל יוֹם הַכַּפּוּרִים וּבְכַח שֶׁל כָּל
הַתְעַנּוּתִים שֶׁתִּזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהַתְעַנּוֹת בְּחַיִּי, שְׂאֵזְכָּה עַל
יָדֶם לְתִקְוֶן כָּל אֱלֹהֵי הַיָּמִים הַמֵּתִים וְאֵזְכָּה לְהַתְעַנּוֹת הַרְבִּה כָּל כָּךְ
עַד שְׂאֲצַטְרֵךְ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם כַּח שֶׁל יָמֵי הַיְנִיקָה בְּכַח הַחֲלָב
שֶׁיִּנְקָתִי מִמֵּעֵי אִמִּי, בְּאַפֵּן שְׂאֵזְכָּה לְהַחַיּוֹת וּלְהַעֲלוֹת וּלְתִקְוֶן כָּל
הַיָּמִים אֲשֶׁר עָבְרוּ עָלַי מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַנֵּה וְאֵזְכָּה בְּיוֹם צֵאתִי מִן
הָעוֹלָם לָבוֹא וְלִכְנֵם לְפָנֶיךָ עִם כָּל הַיָּמִים שֶׁל כָּל יָמֵי חַיִּי בְּקִדְשָׁה
גְּדוֹלָה, וְיִהְיוּ כָּל הַיָּמִים שְׁלֵלִי שְׁלֵמִים וְקְדוֹשִׁים וּמְהוֹרִים וּמְתִקְנִים
בְּתַכְלִית הַתִּיקוֹן כְּרִצּוֹנֵךְ הַטּוֹב, וְלֹא אֵיעוֹל בְּכִסּוּפָא קַמָּךְ:

תִּתְרִיג: עֲזֹרְנִי עֲזֹרְנִי, הוֹשִׁיעֵנִי הוֹשִׁיעֵנִי, עֲשֵׂה עִמִּי פְּלֵא לְחַיִּים
לְבַל אֶחְיֶה כְּמֵת חַם וְשָׁלוֹם, "לֹא אָמוּת כִּי אֶחְיֶה וְאֶסְפָּר מֵעֲשֵׂי יְהוָה"

שִׁמַּח נַפְשִׁי הָאֲמִלָּה מְאֹד הָעֲלוּבָה מְאֹד, עַל יְדֵי תַעֲנִיּוֹת הַרְבֵּה
שֶׁתִּזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ לְהַתְעַנּוֹת מֵעַתָּה וְאַזְכֶּה לְהִתְחַזֵּק בְּזֶה הַרְבֵּה
עֲזֹרְנִי מִלֹּא רַחֲמִים, הוֹשִׁיעֵנִי מִלֹּא יְשׁוּעוֹת, רַחֵם עָלַי מִלֹּא רַחֲמִים,
גּוֹמֵל לַחַיִּיבִים טוֹבוֹת שֶׁגִּמְלָנִי כָּל טוֹב וְזַכְּנִי לְהִיּוֹת מְזֻרָע יִשְׂרָאֵל
וְהַבְדִּילָנִי מִן הַתּוֹעִים, וְלֹא עָשִׂנִי גּוֹי, גִּמְלָנִי כָּל טוֹב סָלָה וְעֲזֹרְנִי
מֵעַתָּה לְפָרֵשׁ אֶת עֲצָמֵי מִזֶּה הָעוֹלָם לְגַמְרִי, וְאַזְכֶּה לְהֵאָרִיךְ אֲפִי
בְּגִבּוֹרָה גְּדוֹלָה וְלִכְבֹּשׁ אֶת יִצְרָי וְלִמְשַׁל בְּרוּחִי, וְלְהִתְחַזֵּק בְּכָל עֵת
עַד שֶׁאַזְכֶּה מֵעַתָּה לְסִתָּם עֵינַי מִחִיּוֹן דְּהָאֵי עֲלֵמָא לְגַמְרִי,
וְלְהַתְעַנּוֹת תַעֲנִיּוֹת הַרְבֵּה וְהַפְסְקוֹת שְׁלֵמוֹת וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ
תִּקְבְּלֵם בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן וְתִקְרַבְנִי אֵלֶיךָ בְּרַחֲמִים רַבִּים וְתִשְׁמַח
אֶת נַפְשִׁי תָמִיד, בְּאִפְּן שֶׁאַזְכֶּה בְּכַח הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים לְתַקֵּן כָּל
מָה שֶׁפָּגַמְתִּי מֵעוֹדִי בַּחַיִּים חַיּוֹתַי וְאַזְכֶּה לְהַכִּיר אוֹתְךָ בְּאַמֶּת
וְלַעֲבֹד אוֹתְךָ תָמִיד בְּאַמֶּת אֲנִי וְזֹרְעִי וְזֹרַע זֹרְעֵי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם
”הִדְרִיכְנִי בְּאַמֶּתְךָ וְלִמְדִנִּי כִּי אַתָּה אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל קוֹיִתִּי כָּל
הַיּוֹם הוֹרְנִי ה' דְּרֹךְ חֻקֶיךָ וְאַצְרֶנָּה עֵקֶב הוֹרְנִי ה' דְּרֹכְךָ אֲהַלֶּךְ
בְּאַמֶּתְךָ יַחַד לְבָבִי לִירְאָה שְׁמֶךָ הוֹרְנִי ה' דְּרֹכְךָ וּנְחֵנִי בְּאַרְח
מִשׁוֹר לְמַעַן שׁוֹרְרֵי שְׁלַח אֲוֶרְךָ וְאַמֶּתְךָ הִפָּתַח יְנַחוּנִי, יְבִיאֹנִי אֶל
הַר קֹדֶשְׁךָ וְאֶל מִשְׁכְּנֹתֶיךָ כִּי לָךְ לְבַד עֵינַי תְּלוּיּוֹת עַד יִשְׁקִיף וְיִרְאֵה
ה' מִשְׁמָיִם יִהְיוּ לְרָצוֹן אֲמַרִי כִּי וְהִגִּיזוֹן לְבָבִי לְפָנֶיךָ ה' צוּרִי וְגוֹאֲלִי”
עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אָמֵן: